

Criza economică în 2009

În 20 de ani de postcomunism România a acumulat o datorie externă de 100 miliarde dolari. Deși ar putea părea surprinzător titularii acestor creanțe, care sînt Banca Mondială și FMI, nu doresc plata acestor datorii prin lichidități, ci prin diverse prestații care nu sînt niciodată contabilizate în mod real. Astfel, în cadrul Consiliului ONU România a votat sancțiunile economice împotriva Iranului, a acceptat trimiterea de trupe în Afganistan și în general a acceptat orice solicitare venită de peste ocean. Doar datornicul este un sclav vîndut...

Fiind vorba de o datorie publică, debitorul acestei obligații este statul român ca persoană juridică. Ce se întîmplă însă cu cetățeanul român, persoană fizică? În ce raport se află acesta cu datoria publică a României? Diaspora românească, în prezent numărînd aproximativ două milioane de persoane, se pot considera eliberați de această datorie din momentul în care adoptă cetățenia statului pe al cărui teritoriu se află și renunță la cetățenia română. Fenomene precum migrația și natalitatea scăzută pe plan intern aduc în calcul riscul real ca această datorie publică să rămînă în timp neachitată.

Bancherii au prevăzut însă această posibilitate și, odată cu acapararea totală a statului și a patrimoniul său public, au fixat o nouă țintă: persoanele fizice și proprietatea privată. În prezent, asistăm la o adevărată ofensivă a bancherilor împotriva cetățeanului de rînd. Agresivitatea și insistența cu care sîntem asaltați să contractăm un credit, împreună cu practicile neloiale ale bancherilor (pornind de la dobînzile uriașe, comisioanele și dobînzile ascunse, pînă la modificarea unilaterală a contractului pe timpul derulării acestuia – metodă care, de altfel, contravine în mod flagrant prevederilor Codului Comercial) toate tolerate și chiar încurajate de către autorități și de instanțele de judecată, dovedesc că banchierii privesc cetățenii și proprietatea privată pe care aceștia o dețin ca *victime sigure* și nu vor opri această *ofensivă* (a se citi “criză”) pînă cînd întreaga populație va figura în evidența Biroului de Credite și pînă cînd ultimul teren, ultima casă, ultima valoare mobilă vor fi confiscate în numele băncii. În prezent, numărul românilor înscrși pe listele Biroului de Credite este de 600.000 de persoane (Kazahstanul fiind singura țară din lume care ne depășește la acest capitol), dar este posibil ca acest număr să crească în viitor (în condițiile în care legi sînt adoptate în Parlament fără ca vreun membru al acestui organism să le fi citit vreodată, ordonanțe de urgență sînt trecute prin Guvern fără ca un membru al guvernului să le fi citit, iar noul cod penal prevede pedepse înjumătățite – față de vechea reglementare – pentru infracțiunile de corupție).

Pe zi ce trece politicienii noștri se dovedesc tot mai mult “clienți fideli” ai băncilor. Pentru a “furniza” datornici băncilor aceștia adoptă fie măsuri directe, prin care cetățenii își pierd locul de muncă, își pierd venitul etc, fiind astfel constrînși la contractarea unui împrumut bancar, fie măsuri mai mult sau mai puțin subtile, prin care se încearcă ademenirea populației spre creditele bancare.

Mai miră pe cineva că *forfetarul* dizolvă firmele? Sau poate tocmai acesta a fost scopul acestui tip de impozitare?... Pentru agenții economici de pe teritoriul României TVA se achită în luna următoare emiterii facturii, deși încasarea facturii are loc de regulă cu o

întârziere de două, trei sau chiar patru luni . Oare guvernării noastre nu au sesizat că o asemenea inadvertență duce la falimentul agenților economici? Sau poate tocmai aceasta era finalitatea măsurii?...

Există și unele măsuri subtile prin care populația este ademenită să contracteze un împrumut. În 2002 a apărut o formă bizară de ajutor social: pentru a sprijini agricultura – se spunea – fermierilor care *cu fonduri proprii* achiziționau utilaje agricole li se restituia 50% din prețul de achiziție. Acest ajutor se adresa deci următoarelor categorii de persoane: celor care dispuneau de fonduri suficiente pentru a achiziționa utilaje agricole *fără a avea nevoie de ajutor social* și celor care contractau un împrumut bancar. Cu toate că programul a fost un eșec (românii arătându-se destul de reticenți în contractarea unor credite pe care nu le pot plăti) el a fost reluat mai târziu sub forma unui sprijin acordat tinerilor care construiesc cu fonduri proprii o locuință (program care în ciuda eșecului a fost și el reluat mai târziu sub titlul “prima casă”). Acordarea unor ajutoare persoanelor care dispun de lichidități suficiente este un nonsens. Prin urmare sînt aceste “ajutoare sociale” menite în realitate să momească populația la contractarea unui împrumut bancar?
Probabil.

Sînt fondurile de pensii private parte a aceleași strategii? Vor acționa ele ca și *Caritas*-uri care încasează prestațiile de asigurări sociale ale contribuabililor, pentru a-și anunța ulterior “falimentul” și a-și lua tălpășița fără a plăti vreo pensie asiguraților?
Probabil.

Oare distinșii noștri politicieni *gîtuie* cu bună-știință populația civilă? Oare înțelegerea lor cu cartelurile bancare constiuie adevărata cauză a crizei economice?